

Bruxelles, 16.2.2016
COM(2016) 54 final

**RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU ȘI
COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL EUROPEAN**

**privind aplicarea Deciziei nr. 994/2012/UE de instituire a unui mecanism de schimb de
informații cu privire la acordurile interguvernamentale dintre statele membre și țări
terțe în domeniul energiei**

1. Introducere

Articolul 8 din Decizia nr. 994/2012/UE (Decizia AIG)¹ prevede obligația Comisiei de a prezenta Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea acestei decizii. Prezentul raport urmărește să îndeplinească această obligație și se bazează pe rezultatele raportului de evaluare anexat la evaluarea impactului privind revizuirea Deciziei AIG. Această revizuire este prevăzută de Strategia europeană pentru securitate energetică din mai 2014² și de Strategia pentru o uniune energetică din februarie 2015³, care subliniază necesitatea conformității depline cu legislația UE a acordurilor naționale cu țări terțe în domeniul energiei. În același spirit, în concluziile sale din 19 martie 2015, Consiliul European a solicitat, de asemenea, „asigurarea unei conformități depline cu dreptul UE a tuturor acordurilor referitoare la cumpărarea de gaze de la furnizori externi, în special prin consolidarea transparenței acestor acorduri și a compatibilității cu dispozițiile UE în materie de securitate energetică”.

Negocierile cu furnizori de energie din țări terțe necesită frecvent sprijin politic și juridic, sub forma încheierii unor acorduri interguvernamentale (AIG). De obicei, acordurile interguvernamentale sunt negociate bilateral și stau adesea la baza unor contracte comerciale mai detaliate. Conformitatea cu anumite dispoziții ale legislației privind piața internă a energiei și ale dreptului concurenței de la nivelul UE nu se suprapune întotdeauna cu interesul comercial al furnizorilor de energie din țări terțe. Prin urmare, statele membre ar putea fi supuse unor presiuni pentru a include concesiile în materie de reglementare în acordurile interguvernamentale pe care le încheie cu țări terțe. Astfel de concesiile pot amenința modul de operare corespunzător și buna funcționare a pieței interne a energiei a UE.

La 4 februarie 2011, pentru a răspunde acestei provocări și a asigura coerența în relațiile energetice cu țări terțe cheie, Consiliul European a invitat statele membre să informeze Comisia, începând cu 1 ianuarie 2012, cu privire la toate acordurile lor bilaterale noi și existente în domeniul energiei încheiate cu țări terțe.⁴ Adoptarea Deciziei nr. 994/2012/UE din 25 octombrie 2012 (Decizia AIG) a răspuns la acest apel prin instituirea unui mecanism pentru schimbul de informații menționat.

Decizia AIG definește termenul „acord interguvernamental” drept „orice acord obligatoriu din punct de vedere juridic, încheiat între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe, care are impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în Uniune”. În acest sens, numai acordurile interguvernamentale cu privire la aspecte reglementate de Tratatul Euratom sunt excluse⁵.

Prezentul raport privind aplicarea Deciziei AIG, elaborat în conformitate cu articolul 8 din decizia respectivă, evaluează în special:

¹ Decizia nr. 994/2012/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de instituire a unui mecanism de schimb de informații cu privire la acordurile interguvernamentale dintre statele membre și țări terțe în domeniul energiei (JO L 299, 27.10.2012, p. 13-17).

² COM(2014) 330 final.

³ COM(2015) 80 final.

⁴ Această concluzie a fost confirmată de Consiliul Energie la 28 februarie 2011: „Un schimb de informații îmbunătățit și rapid între Comisie și statele membre, inclusiv informarea Comisiei de către statele membre cu privire la acordurile bilaterale noi și existente cu țări terțe în domeniul energiei”.

⁵ În ceea ce privește aceste acorduri interguvernamentale, articolul 103 din Tratatul Euratom prevede o procedură *ex-ante* specifică.

- măsura în care Decizia AIG promovează conformitatea acordurilor interguvernamentale cu legislația UE și un nivel ridicat de coordonare între statele membre cu privire la acordurile interguvernamentale;
- impactul pe care îl are Decizia AIG asupra negocierilor statelor membre cu țări terțe;
- măsura în care domeniul de aplicare al Deciziei AIG și procedurile pe care le prevede aceasta sunt adecvate.

Prezentul raport acoperă aplicarea Deciziei AIG de la intrarea sa în vigoare la 17 noiembrie 2012 și impactul acesteia asupra acordurilor interguvernamentale notificate atât înainte, cât și după data respectivă. Prezentul raport respectă criteriile prevăzute în Orientările privind o mai bună legiferare, și anume: eficacitatea, eficiența, coerența, relevanța și valoarea adăugată europeană. De asemenea, raportul evaluează dacă actualul cadru instituit prin Decizia AIG ar putea fi simplificat.

2. Evaluare

De la adoptarea Deciziei AIG, 124 de acorduri interguvernamentale au fost notificate Comisiei de către statele membre. În măsura în care este posibilă realizarea unei evaluări, statele membre și-au respectat obligațiile de notificare. Cu toate acestea, există acorduri care nu sunt obligatorii din punct de vedere juridic⁶, fie conform definiției stabilite la articolul 2 din Decizia AIG, fie în sensul dreptului internațional public, pentru care nu există nicio obligație de notificare în temeiul actualei Decizii AIG. Totuși, astfel de acorduri pot fi foarte detaliate în ceea ce privește particularitățile juridice și tehnice ale chestiunii care face obiectul lor (de exemplu, cu privire la proiecte de infrastructură energetică).

Dintre cele 124 de acorduri interguvernamentale notificate:

- aproximativ 60 % au vizat cooperarea generală în domeniul energiei (în principal cooperarea bilaterală în domeniul energiei dintre state membre ale UE și o gamă largă de țări terțe, inclusiv, de exemplu, Cuba, Vietnam, Singapore, Coreea, India sau China). Niciunul dintre aceste acorduri interguvernamentale nu a ridicat motive de preocupare și, prin urmare, niciunul nu a fost urmărit de către Comisie;
- aproximativ 40 % fie au reprezentat acorduri privind aprovizionarea cu produse energetice (petrol, gaze naturale sau energie electrică) ori importul sau tranzitul acestora, fie au urmărit stabilirea unor norme pentru exploatarea câmpurilor gazifere sau petrolifere; acorduri bilaterale sau multilaterale pentru dezvoltarea infrastructurii energetice, marea majoritate vizând conducte de petrol și de gaze.

După analizarea acordurilor interguvernamentale notificate din ultima categorie, Comisia și-a exprimat îndoielile cu privire la compatibilitatea cu legislația UE a 17 dintre acestea. Legislația UE în cauză viza în principal fie dispoziții ale celui de-al treilea pachet privind energia (de exemplu: separarea, accesul la rețea al terților și stabilirea tarifelor, inclusiv independența autorității naționale de reglementare), fie dreptul UE referitor la concurență (interzicerea segmentării pieței prin clauze de destinație).

Prin urmare, aproximativ o treime din acordurile interguvernamentale notificate legate de sursele de aprovizionare cu energie sau de infrastructura energetică a fost considerată a constitui un motiv de îngrijorare. În 2013 au fost trimise scrisori celor 9 state membre vizate

⁶ Cum ar fi memorandumurile de înțelegere, scrisorile de intenție sau declarațiile politice.

în urma acordurilor interguvernamentale încheiate, prin care statele respective au fost invitate să modifice sau să rezilieze acordurile în cauză pentru a remedia incompatibilitățile constatate.

2.1 Eficacitate

Până în prezent, niciun stat membru nu a reușit să rezilieze sau să renegocieze acordurile interguvernamentale neconforme⁷. Acest lucru se datorează în special situației juridice complexe care rezultă în urma semnării unui acord interguvernamental cu o țară terță. Mai precis, odată ce un stat membru a încheiat un acord interguvernamental care are caracter obligatoriu în temeiul dreptului internațional public și care nu conține o clauză de reziliere sau de suspendare, este aproape imposibil – din punct de vedere juridic – ca statul membru respectiv să rezilieze acordul interguvernamental într-o perioadă scurtă de timp și înainte de încheierea duratei inițiale a acordului interguvernamental fără acordul țării terțe. Același lucru este valabil în ceea ce privește renegocierea unui acord interguvernamental, pentru care este necesar consimțământul țării terțe. La rândul său, acest lucru limitează considerabil competențele de asigurare a respectării legislației ale Comisiei, chiar dacă s-ar lansa o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

În ceea ce privește acordurile interguvernamentale semnate după intrarea în vigoare a Deciziei AIG, Comisiei i-a fost notificat un singur acord interguvernamental. Prin urmare, în acest stadiu nu este posibil să se tragă nicio concluzie generală cu privire la eficacitatea Deciziei AIG în a asigura compatibilitatea cu legislația UE a acordurilor interguvernamentale adoptate după 2012.

De la adoptarea Deciziei AIG, Comisiei nu i-au fost notificate negocieri purtate de statele membre în legătură cu acorduri interguvernamentale. Cu toate acestea, este clar că statele membre au avut contacte cu țări terțe care au vizat infrastructura și aprovizionarea cu materii prime conexe. În această privință, Comisia nu poate să evalueze măsura în care statele membre și țările terțe și-au asumat angajamente politice (de exemplu, sub forma unor memorandumuri de înțelegere, schimburi de note sau scrisori de intenție).

Pe baza celor de mai sus, dispozițiile actualei Decizii AIG nu au condus la transformarea acordurilor interguvernamentale neconforme care au fost încheiate în acorduri interguvernamentale conforme. Acest lucru se explică, în special, prin caracterul *ex-post* al verificării compatibilității prevăzute de Decizia AIG.

De asemenea, dispozițiile actualei Decizii AIG nu au avut un impact direct asupra negocierilor statelor membre cu țări terțe. Prin urmare, Decizia AIG în forma sa actuală nu este considerată ca fiind eficace.

2.2 Eficiență

Este imposibil să se evalueze în mod empiric sau chiar să se modeleze costurile impuse de actuala Decizie AIG. Cu toate acestea, caracterul *ex-post* al verificării compatibilității acordurilor interguvernamentale cu legislația UE implică o serie de considerații calitative.

⁷ Ar trebui remarcat faptul că, în unele cazuri, acordul interguvernamental a încetat să se mai aplice deoarece durata sa inițială a expirat între timp sau din cauză că o condiție specifică stabilită în acordul interguvernamental nu a fost îndeplinită la timp.

Pentru acordurile interguvernamentale conforme și acordurile interguvernamentale referitoare la cooperarea generală bilaterală în domeniul energiei care nu ating niciun aspect al dreptului UE, Decizia AIG nu presupune costuri directe pentru statele membre, cu excepția costurilor administrative legate de notificarea acordurilor interguvernamentale în cadrul mecanismului actual de schimb de informații. Aceste costuri administrative sunt foarte reduse, deoarece acordurile interguvernamentale pot fi încărcate prin mijloace electronice și nu există cerințe de traducere pentru statele membre.

Pe de altă parte, evaluarea *ex-post* a unui acord interguvernamental ca fiind incompatibil cu legislația UE generează costuri directe și indirecte suplimentare. Aceste costuri includ costuri directe relevante pentru autoritățile publice, precum costuri administrative (i) pentru Comisie, legate de procesul decizional intern și comunicarea cu statul membru (statele membre) în cauză, și (ii) pentru statul membru (statele membre) și Comisie, în cazul în care Comisia întreprinde măsuri subsecvente, cum ar fi dialogul structurat cu statele membre sau procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. În plus, statele membre pot fi nevoite să suporte costurile legate de litigii în cazul acordurilor interguvernamentale fără clauze de reziliere, întrucât țara terță poate solicita despăgubiri în fața unei instanțe internaționale de arbitraj pentru neaplicarea acordului interguvernamental în cauză.

În plus, pot fi generate costuri indirecte relevante pentru autoritățile naționale și pentru întreprinderile implicate în proiecte de infrastructură. Astfel de costuri sunt legate de anularea, suspendarea sau întârzierea proiectelor de infrastructură al căror cadru juridic este evaluat *ex-post* ca fiind incompatibil, după ce infrastructura a fost deja dezvoltată parțial și/sau au fost suportate costuri.

În ceea ce privește avantajele oferite până în prezent de sistemul în vigoare, s-ar putea preconiza că acestea rezultă dintr-un nivel sporit de conformitate a acordurilor interguvernamentale cu legislația UE, care este o consecință a faptului că cei care încheie astfel de acorduri se așteaptă ca acestea să fie supuse ulterior unei evaluări *ex-post*. Beneficiile economice oferite de acordurile interguvernamentale conforme sunt legate de:

- o creștere a securității juridice, care încurajează investițiile. Acest lucru este valabil în special pentru acordurile interguvernamentale legate de infrastructură care urmăresc să asigure securitatea juridică și în materie de reglementare pentru proiecte care presupun niveluri ridicate de investiții. Această securitate juridică sporită este deosebit de importantă în cazurile în care mai multe acorduri interguvernamentale bilaterale acoperă un acord de tranzit/proiect de infrastructură;
- o piață internă a energiei care funcționează corect, fără a fi segmentată la nivel național și prezentând o concurență sporită;
- o mai mare transparență în ceea ce privește situația securității aprovizionării în toate statele membre, care, la rândul ei, poate preveni investițiile inutile și/sau lacunele în materie de infrastructură;
- o cooperare sporită între statele membre, precum și între statele membre și Comisie, care poate ajuta UE să transmită un mesaj unic și coerent țărilor terțe și, prin urmare, poate să consolideze puterea de negociere a UE în cadrul negocierilor energetice.

În concluzie, se poate considera că Decizia AIG are un nivel rezonabil de eficiență. În general, costurile asociate cu actuala Decizie AIG sunt justificate prin beneficiile relative pe care aceasta le oferă, deoarece garantează funcționarea și integritatea pieței interne a energiei și contribuie la securitatea aprovizionării. Cu toate acestea, Decizia AIG ar

putea fi mai eficientă dacă verificarea compatibilității pe care o prevede ar fi efectuată *ex-ante*. Acest lucru ar spori în mod considerabil securitatea juridică și ar evita cheltuieli atât pentru statele membre, cât și pentru Comisie.

2.3 Coerență

Decizia AIG este coerentă cu o serie de măsuri adoptate la nivelul UE pentru a îmbunătăți funcționarea pieței energiei a UE și a spori securitatea energetică a UE. Aceasta decizie a fost elaborată în 2012 și completează Regulamentul privind securitatea aprovizionării cu gaze naturale, adoptat în 2010⁸. În plus, revizuirea actualei Decizii AIG face parte din rezultatele urmărite în vederea construirii uniunii energetice. Una dintre cele cinci dimensiuni ale uniunii energetice care se sprijină reciproc, și anume dimensiunea securității energetice, solidarității și încrederii, subliniază, de asemenea, importanța obiectivelor urmărite prin Decizia AIG.

În ansamblu, Decizia AIG este pe deplin coerentă cu alte inițiative ale Strategiei-cadru pentru o uniune energetică care au obiective similare.

2.4 Relevanță

Proiecte de infrastructură semnificative continuă să se bazeze pe sprijin public, sub forma unor acorduri interguvernamentale care vor trebui să fie convenite sau reînnoite în următorii ani.

În cazul aprovizionării cu gaze naturale, proporția gazului transportat prin conducte din totalul importurilor din țări terțe a atins 90 % în 2014. Majoritatea conductelor de gaze care leagă UE de partenerii săi comerciali au fost date în exploatare între sfârșitul anilor 1970 și sfârșitul anilor 1990. În ceea ce privește petrolul, 90 % din importurile de țiței ale UE sunt maritime și doar 10 % sosesc prin infrastructura de conducte⁹, pentru care dezvoltatorii de proiecte ar putea avea nevoie de un acord interguvernamental. În ceea ce privește energia electrică, ponderea importurilor nete ale UE în producția brută de energie electrică este mai mică de 1 % pentru UE-28¹⁰. Cu toate acestea, la fel ca în cazul țițeiului, anumite sisteme de energie electrică izolate din UE (în special din statele membre baltice) depind în mare măsură de importul de energie electrică prin cabluri din țări terțe¹¹. Ca și în cazul gazelor și al petrolului, infrastructura de conectare relevantă a fost construită în urmă cu mai multe decenii. În rezumat, fie o proporție mare a unui produs energetic la nivelul UE (în cazul gazelor), fie o proporție critică a unui produs energetic pentru anumite state membre ale UE (în cazul petrolului și al energiei electrice) este importată în UE din țări terțe prin interconexiuni fizice.

Realizarea proiectelor de infrastructură se bazează pe acorduri contractuale complexe între promotorii de proiecte, care sunt adesea susținute de unul sau mai multe acorduri între țările de producție, de tranzit și de destinație. Având în vedere durata lungă de timp a multor acorduri interguvernamentale, reînnoirea și notificarea acestora face obiectul unui efect ciclic. Prin urmare, faptul că, începând din 2012, Comisiei i-a fost notificat doar un singur acord interguvernamental nu înseamnă că nu îi vor fi notificate acorduri interguvernamentale noi în

⁸ Regulamentul (UE) nr. 994/2010 privind securitatea aprovizionării cu gaze naturale, JO L 295, 12.11.2010, p. 1.

⁹ O serie de rafinării din statele baltice și din Europa Centrală depind în măsuri diferite de conducta Druzhba, care leagă aceste regiuni de câmpurile de producție din Federația Rusă.

¹⁰ Sursă: date anuale furnizate de ESTAT.

¹¹ De exemplu, Croația, Lituania și Letonia importă peste 20 % din energia lor electrică.

viitor. În plus, ceea ce contează nu este numărul acordurilor interguvernamentale notificate, ci importanța proiectelor pe care le susțin și conformitatea lor cu legislația UE. În ceea ce privește reînnoirea acordurilor interguvernamentale pentru infrastructuri mai vechi, este posibil, de asemenea, ca riscurile inițiale legate de construcție să se fi atenuat până acum, ceea ce înseamnă că ar putea fi cu atât mai important în prezent să se efectueze o evaluare a conformității acordurilor interguvernamentale cu legislația UE.

Este de așteptat ca dependența de importuri a UE să rămână stabilă sau să crească în cursul următoarelor două decenii¹² (pentru combustibili, tehnologie și alte materiale). Cu toate că se preconizează ca doar un număr limitat de noi coridoare energetice să fie dezvoltate în următorii ani, potențiala infrastructură nouă presupusă de fiecare dintre aceste coridoare ar putea avea un impact asupra întregii piețe europene a energiei. Prin urmare, este esențial ca acordurile interguvernamentale legate de astfel de infrastructuri să fie compatibile cu legislația UE și cu politica de diversificare a UE. În plus, pentru proiectele de infrastructură noi, numărul de aspecte la care se face referire de obicei în acordurile interguvernamentale este în creștere. Pe măsură ce rutele de aprovizionare cu energie cresc în lungime, numărul, ierarhia juridică și complexitatea acordurilor interguvernamentale cresc la rândul lor¹³. Pentru combustibili, răspunderea reprezintă o problemă majoră, care poate fi abordată doar de către guverne, iar aproape toate conexiunile de rețea fac obiectul unor acorduri interguvernamentale bilaterale sau multilaterale. În contextul acestei complexități crescânde, acordurile interguvernamentale rămân relevante, în special în ceea ce privește dezvoltarea oricărui potențial proiect nou în domeniul energiei, în contextul politicii UE de diversificare a surselor de energie.

În ceea ce privește **acordurile interguvernamentale referitoare la achiziționarea de produse energetice**, modul în care aceste produse sunt importate pe piața internă a UE s-a schimbat în cursul ultimului deceniu. În special pentru gaze, modalitatea preferată de stabilire a prețurilor s-a schimbat, trecându-se de la contracte pe termen lung indexate cu prețul petrolului la un mecanism de piață, și anume stabilirea prețurilor bazată pe platforme de comercializare. Cu toate acestea, trecerea generală către mecanisme de stabilire a prețurilor bazate pe piață în sectorul gazelor maschează disparitățile care există între diferitele state membre ale UE. În timp ce situația din statele membre din Europa Centrală și de Nord-Vest reflectă tendința generală, alte regiuni ale UE – precum statele baltice și Europa de Sud-Est – nu au trecut încă la stabilirea prețurilor bazată pe platforme de comercializare.

Pe baza celor de mai sus, evaluarea Comisiei este că acordurile interguvernamentale vor continua să joace un rol-cheie în sectorul energetic al UE. În consecință, Decizia AIG este în continuare relevantă, însă trebuie să fie adaptată la caracterul schimbător al surselor și rutelor de aprovizionare cu energie.

2.5 Valoarea adăugată europeană

În ceea ce privește securitatea energetică, situația din statele membre este foarte eterogenă. Zonele cel mai puțin vulnerabile din Europa sunt cele în care aprovizionarea este posibilă dintr-un număr mare de surse/pe diferite rute și în care există o piață angro funcțională și

12 https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/trends_to_2050_update_2013.pdf, p. 49. Pentru informații suplimentare, a se vedea evaluarea impactului privind revizuirea Deciziei AIG, p. 43.

13 De exemplu, o conexiune de rețea între Baku și UE sub egida inițiativei Coridorului sudic implică până la 20 de acorduri diferite, mai mult de jumătate dintre acestea fiind acorduri interguvernamentale și „acorduri ale guvernelor-gazdă” (adică acorduri între guverne și societăți).

lichidă. Cele mai vulnerabile zone sunt afectate adesea de lipsa infrastructurii, necesară atât pentru a putea beneficia de o bază de aprovizionare diversă, cât și pentru a dezvolta o piață funcțională. În timp ce piețe lichide există numai într-un număr limitat de țări, cererea din acele țări reprezintă aproximativ 80 % din necesitățile totale în materie de gaze ale UE.

Această situație diferențiată înseamnă că diverse state membre ale UE au diferite niveluri de putere de negociere față de țări terțe și diferite niveluri de expunere la presiune externă. Integrarea progresivă a infrastructurii și a piețelor energetice și dependența comună de furnizori externi care rezultă din aceasta implică faptul că deciziile politice fundamentale privind energia adoptate de un stat membru ar trebui discutate cu țările vecine. Același lucru este valabil și pentru dimensiunea externă a politicii energetice a UE. Decizia AIG joacă un rol crucial în a asigura legătura dintre dimensiunea externă a politicii energetice (deoarece vizează acorduri cu țări terțe) și dimensiunea internă (întrucât dispozițiile acordurilor interguvernamentale care nu sunt conforme cu legislația UE au un impact negativ asupra funcționării pieței interne a energiei).

Prin urmare, Decizia AIG aduce o valoare adăugată europeană clară, deoarece consolidează cooperarea și transparența la nivelul UE și contribuie la funcționarea pieței interne a energiei și la securitatea aprovizionării.

2.6 Simplificare

Actuala Decizie AIG stabilește un mecanism de schimb de informații relativ simplu. Principala sarcină administrativă pentru statele membre este legată de procesul de notificare. Acordurile interguvernamentale pot fi încărcate prin mijloace electronice și nu există cerințe de traducere pentru statele membre. Ar putea fi luată în considerare mai degrabă o clarificare decât o simplificare. Articolul 3 din actuala Decizie AIG stabilește data de 17 februarie 2013 ca termen pentru transmiterea acordurilor interguvernamentale existente. Având în vedere că acest termen a trecut, ar putea fi clarificat faptul că termenul de nouă luni pentru efectuarea evaluării *ex-post* se aplică tuturor noilor acorduri interguvernamentale încheiate după intrarea în vigoare a Deciziei AIG.

Potențialul de simplificare a actualei Decizii AIG este limitat. Cu toate acestea, ar putea fi introdusă o clarificare privind termenul de transmitere a acordurilor interguvernamentale încheiate după intrarea în vigoare a Deciziei AIG.

3. Concluzii

Prezentul raport se bazează pe experiența dobândită de Comisie de la intrarea în vigoare a Deciziei AIG în 2012 și pe analiza aprofundată a celor 124 de acorduri interguvernamentale notificate în acest context. Raportul îndeplinește obligația Comisiei de a evalua Decizia AIG, astfel cum este prevăzută la articolul 8 din respectiva decizie.

Decizia AIG în forma sa actuală nu este considerată ca fiind eficace. Dispozițiile actuale (și mai ales caracterul *ex-post* al verificării compatibilității) nu au condus la transformarea acordurilor interguvernamentale neconforme în acorduri interguvernamentale conforme și nu au avut un impact direct asupra negocierilor statelor membre cu țări terțe. Mai precis, niciun proiect de acord interguvernamental nu a fost transmis în mod voluntar în vederea unei verificări *ex-ante*.

În ceea ce privește **eficiența** și, în special, aspectele legate de costuri și de cost-beneficiu, se consideră că Decizia AIG are un nivel rezonabil de eficiență. Mai precis, costurile asociate cu actuala Decizie AIG sunt justificate prin beneficiile pe care aceasta le oferă, deoarece garantează funcționarea pieței interne a energiei și contribuie la securitatea aprovizionării. Cu toate acestea, Decizia AIG ar putea fi mai eficientă dacă verificarea compatibilității pe care o prevede ar fi efectuată *ex-ante*. Acest lucru ar spori în mod considerabil securitatea juridică și ar evita cheltuieli semnificative.

Decizia AIG este **pe deplin coerentă** cu alte inițiative și acte legislative ale UE.

În ceea ce privește **relevanța**, acordurile interguvernamentale vor continua să joace un rol-cheie în sectorul energetic al UE. Prin urmare, Decizia AIG este relevantă, însă trebuie să fie adaptată la caracterul schimbător al surselor și rutelor de aprovizionare cu energie.

Decizia AIG aduce **o valoare adăugată europeană** clară, deoarece consolidează cooperarea și transparența la nivelul UE și contribuie la securitatea aprovizionării și la funcționarea pieței interne a energiei.

În cele din urmă, în legătură cu **simplificarea**, ar putea fi introdusă o clarificare privind termenul de transmitere a acordurilor interguvernamentale încheiate după intrarea în vigoare a Deciziei AIG.

În ansamblu, prezentul raport concluzionează că procedurile prevăzute în actuala Decizie AIG nu sunt pe deplin adecvate, principala problemă procedurală în acest sens fiind caracterul *ex-post* al verificării compatibilității.